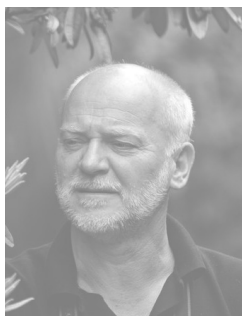

Most múlik

A sírással kezdenem kell valamit.

Valószínűleg nyilvánosházban vagyok, állapítottam meg, de nem tudok rájönni, melyik országban, melyik városban, egyáltalán merre, szóval hol vagyok, mivel semmi kapaszkodót nem talált sem a kezem, sem a szemem, nem világosodik meg elmém: a hosszú folyosó, amelyen szemközt érkezik velem a nő, lehetne akár iskolafolyosó is, jobbik oldala csupa üveglablak, a bal pedig csupa teletlapú ajtó, a plafonon tejszürke fény ömlik szét, a padozat pedig köves, múmvány, ha lehetne, kérlelem a sorsot, de nem ellenőrizhettem, a sors mit szánt nekem, mert egyre közelebb jön a nő, selyem kismama-ruhában, azaz mintha egy négyéves kislányra való öltözet szabásával készítették volna erre az érett asszonyra szóló ruhát, pántosot, hátul megkötött övűt, könnyeden repkedőt, testre simulót, s az asszony selyemhéja alatt már hibátlan bőre következik, makulátlanságában nem kételkedem. A nyilvánosház lehetősége abból adódik, hogy megmerevedett és belülről szétnyitotta nadrágsliccemet, majd pedig a résen kitolakodott hímtagom, rászegeződött a közeledő nőre, akit beborított a piros ruha, azon a módon, hogy menten kiárulja rengő kebleit, finom ágyékát, gömbölyűen alászakadó csípőjét, kívánatos húsát. Nem zavart az se, mert olyan perszónáknál, ahol menten előbúvik a férfiember vesszeje a nadrágból, egyszerűen nem lényeges, hogy a nő kissé lóképűnek mutatkozik, ízlésem szerint a kelleténél fél arasszal hosszabb állal rendelkezik, s a fogai mértéken felülre nőttek, mint a helyes, ficánkoló kamasz csikóé, nem szólva a homályos lyukú, babszerűen elrajzolt orrlukokról. Így tehát, szögezem le magamban, a nő kancajárását képes vagyok megokolni, de azt nem, miért is állok felhúzott fegyverrel s bámulok bele a folyosó szűkülő vaginatórkába.

A nyilvánosházakkal semmi gond. Legutóbb Athénban jártam ilyenben (ámbar legelőször is Athénban láttam kupit, legelső nyugati utam során vitt oda a dolgom, nem emlékszem többre, mint a bíbor és fekete bársony, pihetoll és selyem bélelte szobákra), de azóta nem ébredt szükségem, hogy ilyesmibe ellátogassak, nem kényszerültem rá, nem húzott oda az a mágnes, amely képes az altestemben rejlő vasdarabot s a hozzá tapasztott embertestet magához rántani. A lóképű nőtől sem intellektuális élményt remélek, ha már egyszer irányt mutat kipirult varázsvesszőm, akkor követem a célját. A nő, mert odaért hozzám, bár nem is ő, a szép test, hanem a test illata ért

legelőször mellém, majd csak azt követte a selyembe bepakolt test, mielőtt interjúvolni kezdekhettem volna, megragadott.

S mire bemutatkozik, a selyemruha lecsúszik róla, talán harminc, de nem több, mint harmincöt, saccoltam meg életkorát, s ehhez a felismeréshez az vezet, hogy a keblek tökéletes félgömbformát mutatnak, de ilyen ideális alakú didiket kizárólag a sebészek képesek létrehozni, csak a szilikon nyújt efféle ruganyos és tiszta felületű mellet, s mind-ezen túl e hatalmas és tökéletes arányú testrészt ezt a sejtésemet megerősítette, lévén oly egyforma a jobb, mintha bal lenne, a bal pedig, mintha a jobb, és a selyem ruha még félig a levegőben lebeg, ott áll a nő lába körül, mint piros kráter, amelyből e pillanatban tör elő a nőformához jutott, húsroszászínű magma, s mire a földre veti magát a hernyóselyem s pünkösdirózsaszírommá változik, a selyemruhájától megszabadult, lóképtől eltévelyesztve ideális testalkatú nő, a nő már elmondja azt is, hogy hol született, mi érdekli az életben, s hogy oly hevesen vágyik az új ismeretségekre, mint a hajnali bimbó a májusi harmatra. Úgy hull alá a műkőre az értékes selyemruha, s az igényes selyemruha képes azt is megmutatni, hogy mennyire nívós a viselője, mint az egymás után vágyakozó szeretők testéről szokása a selyemruhának, s elterül, mint pünkösdirózsa bokra alatt szokása a nagyfejű, vérvörös virágokból lepergő, fényes virágszirmoknak. És én, aki további kérdéseket teszek fel a később megírandó interjúhoz, én, akinek előmered nadrágjából a farka, nem találok ebben semmi kivételt, végtére a nyilvánosházakban lévő férfiak farka, amíg bírja, áll, s ha aztán nem, akkor elhagyják az épületet, a nők pedig abból élnek, hogy igyekeznek ezeket a farkakat meg- és kiszolgálni. A prosti, mi más lehetne, minden fontosat elmond magáról, Zalán, aki kipróbálta tegnap a vele való beszédet, mindent ismeri, s nyilván fontosnak, élménytelinek gondolja, ha engem is átadott a mozgékony ujjaknak, ügyes kacsóknak, örvénylő ölnek, körém fonódó, magába beszívó, magából kivető testnek, hogy teljes szívből javallja és felszolgálja a magam korabeli férfiúnak.

Az élvezetes film természetesen tovább folytatódik, s magam vagyok a hőse, lévén ezért forgatták. Szerettem volna önmagamat másnak látni, nem ily pocakosnak, hanem kockahasúnak, kese mellkasszörzetemet vágott, sűrű, drótkemény bozontnak, puffadt fejemet markáns férfiúnak, vesszöm méretét éppen kétszer akkorának, mint amekkora. Úgy látnám magamat, mint egy macsó, avagy egy digó, netalán deszkás és alternatív, s mindezen túl esetleg egy sármos uraság, gondozottan borostás képpel és formás koponyával, kitaratóan, ahogy ott topog a vérselyem tócsában, ráhajolva az élvezetére, olyan, akit filmen bárki örömmel megnéz, vágykeltőként és ugyanakkor megérinthetőként, olyan, aki mellé szabad becsobbanni a selyemtóba?

Ez ideig nem akadt nő, akin másokkal képes lettem volna osztozni. Mellékesen jut eszembe. Aztán máris tudom: ez a nő nem osztható. Ő engem használ.

Eszembe tolakszik hirtelenjében az a barátnőm, aki talán hete, költözködése közepén, mivel éppen lakást vált, miként én szeretőt, s kénytelen minden cuccát összerakni, dobozolni, majd kibontani, azzal lepott meg, hogy beavat a titkába, leesett a székről, és kékre-zöldre zúzta seggét és könyökét, klopfolt húst vert magából; s amikor öt napja sajnáltam ügyetlensége által szerzett sebeit, sebeit okozta fájdalma miatt, elkottyintotta, hogy nem teljesen úgy esett az az esés, a kis magyar szuperprodukciónak, mivel nem átalott ötven éves kora ellenére felmászni a thonetszékre, mert onnan vált megfelelően láthatóvá, majd ledobta butikos gönceit s levetkőzött a webkamera előtt, a kamera számára lecsupaszodott, felvillantotta, ami mutatható a maga korabeli, fonnyadó nőből annak a férfiúnak, akire (utólag értesültem) lecserélte korábbi férfit, akkor azonban az idegen szá-

mára vetkezett a szék fonott ülőfelületén egyensúlyozva, s én nem mertem tőle megkérdezni, mi lesz, ha a kamera másik oldalán rögzítik a produkcióját s másnap fölteszik a netre, de ő, talán e lehetőséget megsejtve, idejében leesett, ügyetlennek bizonyult önmaga vetkeztetésében, és kellően összezúzta magát ahhoz, hogy az addig pusztán virtuális férfi, galantériáját elővéve, személyesen megjelenjék nála, s azóta ápolgassa és deldelgesse tört és zúzott csipejét. Menten el is feledtem azonban barátnőmet, a film székre kapaszkodó főhősnőjét, miután barokkosan buja helyzetűvé változott az interjú, a nő ugyanis szorgalmas válaszoló, tudja, az a feladata!

Hamarosan tóparton heverünk, a tó éppen a fejem fölött terül el, a falon. Hullámai nyaldossák nekitámasztott talpamat.

Nem jön aztán ki a száján szó. Nem jövök ki a szájából. Nézem a tarkóját. Nem értem, miként lehet ily gyöngé tarkócsonttal együtt az oly erős álkapocs, és azt sem, hogy engedhetem magamhoz közel azt a rágószervet. Egyre erősebb a sejtésem arról, hogy veszélybe kerültem, mozgatni kezdem, mert megtanultam, fel-alá emelgetem izmaimmal a herémet. Abban reménykedem, hogy ez a produkció eltereli a nő figyelmét a jelenlegi műveletről, s a robbanás pillanatát ugyan fogja érzékelni, de éberségét elveszti, s magam, egy határozott mozdulattal, megszabadítom amúgy térfogatvesztő tagomat.

Azonban nem történt baj. Herém lifteztetése megtette, amit megtehetett: a nő elképedt. Száját eltátotta. Jólesett.

A műköves folyosó megfelelő, a tó vize langy, a veres selyem, amelyen állok, ugyancsak, a mélyinterjú ugyancsak, a lóarcú asszonyból se a lóságot érzékelem, a szilikonos mellék elsodorják kétségeimet, eltalált, majd ledöntött bábu vagyok, bámulom a hátát, végezetül a pináját, amely szüntelenül nagyobbodik, már akkor, amikor elkezd jajongani, és könny csorog le az orrán, ez az a nő tehát, amelyben otthonosnak éreztem magamat.

Zalán mintha tudta volna, mi és ki hiányzik nekem! De erre kizárólag akkor összpontosítok, amikor a dolgozószobámban tevékenykedem, házam földszintjén, és az ablakpárkányon heverő CD-k gerincéről olvasom, mintha vaskos enciklopédia szavait követném így, a neveket.

Holott nem! Hiszen magam éppen egy irodalmi interjú elől faroltam el, tudtam, abban a sírással kezdenem kell majd valamit, de nem akartam, szégyenlettem volna bármit tudni arról, róla, a síróról egyáltalán tudomást venni, igyekeztem nem kötélnek állni, hát Tibor megmutatta, milyen a valódi interjú, milyen a tó partján, a kanadai fenyőerdő jég-hideg tavának mohos partján elbukva kérdéseket tenni és hallgatni, amúgy férfimód!

De hallgatásba merülni, a hirtelen föltámadt viharban, bizonyosan nem lehet. Azért se, mert veszélyesen közeledik karácsony, s ilyenkor magától zúg, miként a tajga fenyőerdeje, a szeretet után áhítózó lélek.

A víz, a néha magán-tengerszemként viselkedő, néha pedig strandtócsának látszó kerti tó, amely néhány napon át békésen csillog a kertsarokban, és visszatükrözi a szomszéd ház faláról alácsüngő, az októberi-novemberi-decemberi időjárás jóvoltából hosszú-ra nőtt himalájai borostyánhajtásokat, felzavarodott. Telehullt száraz levéllel. Az ugyancsak óriásnyira terpedt, középkori eredetű bokorrózsák (a Mária-rózsa, az arab olajrózsa és a Provinci káposztarózsa) 5-7 levélkéből álló leveleit tépte le az éjjel megérkezett s azóta nyughatatlan szél, s ha előbb megragadta, azonnal el is engedte és egytől-egyig mindet beleejtette a tavamba. Ezekre a rózsáimra eddig azt találtam jellemzőnek, hogy tavasszal, rügyfakadással egyidőben hullatják el a zölden ágon maradt, téli zöld leveleiket, s bár télen úgy néztek ki, mintha örökzöld növények lennének, áprilissal néhány napra lemondanak fennen lobogtatott tézisükről, de aztán gyorsan kilombulnak, s ezzel visz-

szavonják állításukat. És az a szokása öt-hat méterre megnövő, féltett bokraimnak, hogy nem a levelüket, hanem a levélkéiket ejtik el, s végül a csupaszon meredő, tüskés levelnyeleket. Most pedig öt-hét levélkéstől tépte le többségüket a szélvihar, de mert nem szárazok, nem a víz színén lebegnek, hanem menten alásüllyednek, s beborítják a tó alját, illetve a szétterülő süllohínárt. Amíg a rózsalevél, minden szállongó levéltől elszeparáltan, a tóba gyűlik, a mélyudvar másik felén, amerre a delfint két karjával magához ölelő Eros álldigál féllábon, a birsalmalevek képeznek torlaszt. Rozsdabarna dűne húzódik harántírányban a kertemen, børszerűvé összeszikkadt, csörgő hangú birsalmafa-levelekből, s illő módon emelkedik följük a Verocchio-szobor.

A lábadozó Ottóval beszélek telefonon, aki, hogy elolvasta a *Forrásban* decemberben megjelent közleményt, a teljes esszém egyharmadát, mivel annyi juthatott a kecskeméti lapnál nyomdafestékhez és papírhoz, hiányolja, hogy az utolsó mondatokban aláhulló birsalma ha már lepuffan a talajon, ő kíváncsian várna, miként is gurul a hegyoldalon alá. Ez a birs egyszerűen fontossá emelkedik: a szemem előtt épül leveléből az udvaromon gát, a nyári kőasztaltól az ablakig, amelyen át megrökönyödve nézegetem a láthatóvá váló, sürgölődő szelet, másrészt Ottó mondja, a homokba hogyan képes belevetődni a gallyáról lehulló, súlyát megtapasztaló, napsárga színű és ennek ellenére mégis bolyhosnak maradt birs, és felidéződik az esszé is, amelynek vége táján ott található egy vers, az Istennek felajánlott gyümölcsről. És én elmondtam neki a sírást, amellyel nem tudok mit kezdeni, amire azt válaszolta, igen, az abszolút versolvasó a jó versek olvastán elsírja magát.

Aztán, mintha egy korábbi esszéből tenné, Gábor, az életem motívumává emelkedő kishaver, egyes kistörténeteim kulcsfigurája jelentkezik be a messengeren, akivel jóformán öt hete megveszekedett szót sem váltottam, Tatabányán dolgozgat erejétől függő mértékben, ha meg nem, akkor valamelyik kórházban kezelik, időközben Bécsbe ruccan át orvosi ellenőrzésre, és Angliába, betegbiztosítási ügyeit intézendő. Azzal lep meg, hogy január 16-án Atlantába fog utazni, valaminő kísérleti kezelésben vehet majd részt, ámbar egyik biztosítója sem járul hozzá annak tetemes költségéhez. Másrészt akkor jön majd meg, talán már éjjel, amikor anyámékhoz elutaztam, az ünnepre, s meglehet, mire visszaérek, nem tartózkodik már otthonomban. Egyedül akar lenni, a világtól elvonulva, s erre alkalmasnak találja amúgy ünnepekre üresnek maradó lakóházamat. A tiszafa ágából apró karácsonyfát készítek számára, odarakom az ajándékként neki szánt két könyvet (Schiele és Csíkszentmihályi). Mondatokat nem hagyok magam után, ha hagynék, nem lennének megformázottak.

Ottó ajánlja, nézsek utána az ugyancsak esszéhőssé emelkedett tiszói akadémikusnak, aki horvát közírói berkekben jól ismert. István, a hajdani zágrábi lektor, levélfordul-tával megválaszolja kérdésemet: néhány perc kutakodás után, az interneten lapozgatva, kellően érdekesnek látja Kaleb akadémikust, akitől ugyan szöveget nem talál a neten, de rémlik számára, van neki holmi kutyás novellája, amit mindenki dicsér, megnézi majd, hogy lefordították-e magyarrá.

A Kaleb, megtudom, a héberben kutyát jelent, István, a szövegvilágomba belépő hajdani zágrábi lektor beírta a magyar nyelvű keresőbe is az akadémikus háztulajdonos nevét, és az mindenhol ezt a bibliai Kálebet hozta ki. Ki is megyek a kutyáimhoz a teraszra – a puli behúzódott a házba, nem bírja elviselni a szélrohamok matatását bundája fürtjei között, a zsemleszínű keverék eb, Kicsi ezzel szemben feltartott orral szimatolja a Bakony vadszagát –, beszámolok nekik, kinek az otthonát vásároltam kis híján meg, ezzel együtt kinek az emlékét kezdtem volna kitérni abból a megszerzett dalmát halászpü-

letből, s kinek a hagyatékába nem fogjuk bevaccolni magunkat. Ám sikertelen házvásárlásom ellenére háztulajdonosnak érzem magam, a tiszói épület birtokosának, aki úgy kótyavetyélte el rögvést azt, mert balfasz, hogy még birtokába se került. Hát ilyen komplikált és ordenáré mondattal lehet csupán ezt a birtokon belüli kisemmizettséget megnevezni.

Rövidesen új e-mailben értesít István, az amúgy veszprémi irodalomtörténész tanárrá emelkedett férfiú, búvárkodása friss fejleményeiről. Hat éves voltam akkor, tehát nem róhatom fel magamnak, hogy nem ismerem az Európa Könyvkiadónál megjelent, ragasztott gerincű válogatást, amelyben Vjekoslav Kaleb egyetlen magyarra fordított novellája, *A kutya (Gost)* megtalálható. Azon töprengek István levele nyomán, ugyan miért *A vendég* címmel fordították le. És azon, hogy miféle ember lehetett a horvát szerző, akiről immár tudom, nem csak a Dalmatinska Zagora (a parti sáv mögötti hegyes-szikkás rész, nyomorult vidék) kemény világát írta műveiben, hanem számon tartott képzőművész, s a jelek szerint angol nyelven többet lehet róla megtudni, mint magyarul.

Majd Zalán küld üzenetet, szokatlanul hosszút, a születő drámája mondatai között bőséggel osztja meg gondjait azzal az irodalmi interjúval kapcsolatban, amelyet odaadtam a részére, véleményezze, s a *Tiszatáj* részére dolgoztam ki. Gábortól ugyancsak üzenet érkezik, Tatabányáról, ahol alkalmilag, legyen elég pénze, méregdrága kezelését finanszírozni, munkát vállalt, repülőjegyének foglalóját, tervezett légi útjának bizonyítékát küldi át. Nem tudom, mit akar általa tudatni. Hogy nem maradt pénze? Vagy hitetlenkedtem volna, mert ő oly érzékeny, hogy a hanglejtésből is kéri a rosszallást avagy a kételkedést, az utazását illetően, s így akarja kétségemet eloszlatni? Hogy átgondolom a lehetőségeket, immár felvetődik bennem, hajdan éppen erre az időpontra tervezte közös utazásunkat, amelyet az utazási bónuszaiból gondolt finanszírozni.

Aztán végül belefeledkezem a szélzúgásba. A bambuszok hajladoznak, és szélcsengő hangoskodik. Érzem az ízületeimet: nincs mit tennem, vannak.

Fehérvár után, a sztrádlán légörvénybe kerülök, visszafogom a sebességet, s éppen ott, ahol alig fél hete durrdefekt elszenvedője voltam (az autóm és én!), az esemény eredményeként a bal első kerekemre új felni és új gumiabroncs került. Eső veri az autót, foszforzöldden világít a műszerfal, olyan színnel, mint a nőstény szentjánosbogarak. Csupa könny a szélvédő, az ablaktörlő rendet teremt a könnyecseppek között, de igyekezete hiábavaló, a rend újra és újra visszakönnyeződik káosszá. Budapesten azonban nem esik, csak a cipóm szorít. És izomláztól görcsöl az ágyékom.

Zsolt barátom a Vörösmarty téren árulja portékáját, immár negyven napja. Van időm meglátogatni. Meséli, ma délután akkora szélvihar kerekedett, hogy a pultjáról fölemelt néhány angyalt. Kénytelen újabb söröstálcaszerű alátéteket megtölteni finom homokkal, s abba szurkálni röpülni kész angyalait. Az ékszertartó babák, az utóbbi néhány napban a legkeresettebb áruk, amelyeket nem is ő, hanem idős barátjánője állít elő (gipsztestből, arany festékekkel bemázolt vaslábból, szárnyyszerű két karból, s a gipsztestre ragasztott papírszalvétából, tollból, miegymásból), azok kellően nehezek ahhoz, mondja, hogy a szélvihar ne emelje meg őket, ne libbentse fel rézruhájuk szélét, csak a fülönfüggők és a láncok, amelyeket mutatványként aggatott rájuk, csilingeltek szélcsengőként. Mint a kertemben – mondom Zsoltnak, ezzel utalva mai tapasztalatomra, egyben kísérletet téve közös élményvilágunk fölvázolására. A kalapált rézdrótból hajtogatott-csavart szárnyú angyalok, amelyeket amúgy rézangyaloknak nevez, annak ellenére, hogy a kis, közepes és nagy, a hűtőmágnesként használható, a karácsonyfára aggatható angyalok mellett drótgombolyagokat, gömböket, liliomformájú mágneseket és számos változatban bo-

szorkányokat állít elő, mindezek tehát landolni készek, hát elképzelem, amint a Vörösmarty tér fölött, a Christo módján becsomagolt Vörösmarty-szobor, a gondosan benájlonozott, kötelekkel összefogott Vörösmarty-pakk körül vijjogva repkednek a rézangyalok, éppen Szenteste előtti napon (fél vagy még kevesebb nappal). Szerencsétlen Vörösmarty! – életében üldözéses-mániás depressziójában eleget rettegett, és szoborként sincs eszerint, Zsolt rézangyalai és a december végi szélvihar együttes tevékenykedése miatt, nyugodalma!

– A boszorkányok? – kérdem óvatosan.

– Azok nem, ők (mondja nyújtott ő-vel) meg se rezzentek.

Ez azt jelenti, hogy rossz szél érkezett Északról. Hideg lesz, hamarosan.

Zsolt lapos angyalai az aztékok vastag vonalú ábráira emlékeztetőek, s úgy tűnik, a legtöbben éppen azokat tapogatják, forgatják. Az ékszertartó babák szintén sikeresek, naponta érzékelik az utánpótlásukat.

Egy versem idéződik fel 1999 környékéről, a legkedvesebbek közül való, a miniatűrök gyűjteményéből, az *Ezer veszprémi naplementéből*, a 25.:

*hiába húztad magadra
fénylő szoborköponyeged
te üldözéses
s vesznek körül
látomást a bálványok
a mellékalakok
hiába
hazádnak rendületlenül
a belvárosra lecsapó
szapora szélviharokban
a te hátad csapdossák
a platánágak
rézhuzalok*

A hajdan a Dorottya utcában székelő pedagógiai folyóirat szerkesztőségéből, pontosabban egy kultúrával foglalkozott, hajdani intézeti székház földszinti, mélyudvar és garázs között megbúvó kis redaktori szobáiból heti három alkalommal, delenként magam kísértem el, összetekert zacskókkal felszerelve, egészségügyi sétára a két pulit, akik, ha kioldalogtunk a kutyákért csöppet sem lelkes portás fülkéje előtt, rögvest balra, a Vörösmarty tér irányába indultak. Ott mindenkor elvadult házigalamb-csapatok kapirgáltak a fűvön, szedegették a kövezetről a hulladékot, s elég önfeledteknek és elhízottaknak mutatkoztak ahhoz, hogy pulijaim célpontul (zsákmányul) válasszanak néhányat közülük. Így aztán az ebek delenként galambokat hajkurásztak (sikertelenségük sosem törte meg lendületüket) a külföldi turisták kattogó fényképezőgépei előtt, én pedig csupán csak arra ügyeltem, hogy a nagy rohangálásban el ne csatangoljanak, a járókelőket ne ríogassák.

Kora téli napok egyikén láthattam, hogyan csomagolják be a városüzemelési társaság megbízottjai akkurátusan a bajszos Vörösmarty bronzból öntött, kőtalapzatra emelt emlékművét. Azután télvíz idejére a több alakból álló kompozíciót áttetsző nyolonnal egybefogják, egyetlen tömbbé csomagolják. Vörösmartyt a mellékalakokkal. Őt, a költőt azokkal, amelyek a nemzeti géniust felügyelik, holott én tőle mindörökké különállónak találom.

lom az őt körbevevő, őriző allegóriákat. A szélcsendben is szüntelen viharosan susogó nyelvtől azonban kora tavaszig egytömbűvé változnak át.

A terjedelmes szelek, amikor tördelték a platánokat, az ágakkal egyre-másra rásuhintottak, nem egyszer el is repedt a műanyag borítás, s mintha egy múlt századi elmegyógyintézetben vernék a bekattant gondozottakat, s ha esett is az eső, s az ég villámlott, s az ünnepi égők villanyhuzalai itt-ott riadtan megszikráztak, végképp azt hittem, hogy a szobrot elektrosokkolják.

Reggel megnézem, miként készülnek az ékszerartó babák.

Nem mások ezek, mint papírszalvétába, fényes szalagokba, női ruhákra varrható szegélycsíkokba, tollakba, aranylemezkékbe csomagolt gipszdarabok, fémből öntött talpból kiálló pálcikára erősítve. Zsolt és barátnője összedolgoznak, a márványsimaságúra lecsiszolt gipszcorpust ragasztóval fedik le, vastagon azzal kenik be, majd felragasztják az alapozónak tekintett, egyetlen tónusú különböző szalvéták közül a nekik tetszőt, hosszan válogatnak, s mintha ez lenne munkájuk legnehezebb, legnagyobb összpontosítást igénylő része. Majd egy-két vezérmintát helyeznek a kis ruhára, ráragasztják s kiegészítővel bolondítják: szívek képezte fényes szalag, könnyed csipkék, bőr- és textilfonatok, finom selymek, Kínából származó, tollból készült furfangos szegélydíszek közül válogatják le a leginkább pászítható darabokat. Farsangias látvány a két óra alatt elkészült nyolc darab. Közben a sok kacat közül mindenféle érdekes holmit bányászok elő, s végül egy pár felcsipeszelhető angyalszárnyat kapok ajándékkul.

Zsolt lélegzetét kapkodva meséli, este, a széltől ostromlott Vörösmarty téren nem kis feltűnést keltett, amikor barátnéja fehér kakadutollból készített angyalszárnyal behatolt a tömegbe, s az előtte megnyíló, s mögötte menten összezáródó résben, a maga élet-erős módján elhaladt az üvegfüvő, a bábkészítő, a gyertyaárus és egyéb árusok zsúfolt üzletecskéje előtt, áttört a véres hurkát, illetve töltött káposztát falók tömegén, s megérkezett a felszállásra készülő, csilingelő rézangyalok kioszkja elé. Amúgy a pántokkal felszíjazható szárnyaknak is megvan a maga története: a szigetkontinensről vállon érkeztek. Sidney-ben, az ezüstös fémeztől hűvös váróteremben, lévén akkor úgyszintén karácsony volt (karácsony zajlott), egy kerekre tágult szemű ausztrál kisfiú meg volt győződve arról, hogy a magyarországi asszony maga a mennyből alászállt angyal.

Nekem ugyanúgy kerek a szemem, amikor megkapom a zsebben hordható hófehér szárnyaimat. A szárny néhány, szinte orgonasípszerűen egymás mellé sorolt, egymást némileg átlapoló, sértetlen tollból szerveződött egybe, szinte hallom, hogy készül és fel-

Apollo projekt

zúg mindjárt egyik Bach toccatája, a szárnykönyök pedig, tudom meg, mert pihés, marabutollból lett összeragasztva. A marabutollat, amely az árvalányhajhoz hasonlatos, ha nem is olyan hosszú, mint a selymes-ezüstös fűféle repítőszőre, mondja Judit, Zsolt barátnője, Kínában kopasztják le a madárról, majd az azonos méretűeket összeválogatva egyetlen hosszú cérnára erősítik, s így hozzák létre a ruhára varrható, nagyon súlytalan és minden mozdulattól megrebbenni tudó készítményt. A marabutollal magukat díszítő nők, megfigyelhető, rendkívül finomak, érzékenyek és sérülékenyek, ezért kell tollba bugyolálni őket, vigyázni rájuk, mint a selyemszalagokra, a frissen nyíló rózsafejekre, a becsomagolt szobrokra avagy a gipszabákra.

A kert, amelybe kibámulok, amíg mögöttem szorgalmasan gyártódnak az estére felvásárolt, alkonyatkor karácsonyi ajándékká emelkedő, végül a toalettasztalkákon kikötő bábuk, valódi öskert. Zsolt tervezte Judit számára egykoron, vélem, de megkérdezni nem akarom, kapcsolatuk legelején s évente egyszer-kétszer utógondozza. Keleti kert, a gazdája buddhista, s ez a kert építményeiben és tárgyiban is érzékelhető. Nyers deszkalapokból ácsolt apró terasz, kőből faragott itatók, kőfaragványok. A teret uraló, központban nőtt öreg fán két mokus kergetőzik. Az egyik európai, a másik amerikai. Értésülök, hogy a tojásokat rabló kis rágcsálók hárman vannak (meg is sínyli őket a rigó- és cinkeállomány), de az utóbbi napokban csak ketten fordulnak elő, s mindig kora reggel érkeznek meg. Madarak lakják leginkább a kertet, de azok ilyenkor a szomszéd kerteket cserkészik, ott több a gallyakon maradt gyümölcs, fákon szikkadó mag.

Megtapogatom a zsebembe sülyesztett szárnyakat. Átmelegedtek. Kérem, miként kell tárolnom, hogy hosszú életűek lennének. S nincs-e valami tollvész, amelytől meg kell majd óvnom.

Palicson, Ottó homokvárában, amelyet lakva, néhány napja fedeztem föl, hogy meglátogattam a betegségéből felépülő költőt, a dolgozószobájában hatalmas gémmel találkoztam szemközt. A kitömött madarat félretolták, a fal mellé állították, de így, háta mögött a magas fallal igazából fenyegetőnek tűnt, csöppet sem olyan békével telítettnak láttam, mint Kínában amúgy minden reprezentációs téren jelen lévő bronz rokonait, a darvakat. Már-már ember nagyságú, és ha Ottó leülne, biztosan képes a csőrével megkop-pintani feje búbját, vagy a fején átnyúlva belekopogni a számítógép klaviatúrájába. Ottónak, első találkozásunkkor, Újvidéken, a könyvespolcán vesztegelt egy kipreparált, az oldalfényben kékesen megcsillanó holló. A madár kitömöttnek bizonyult, de a szemén nem tudtam felfedezni, hogy műszem, szüntelen forgatta, és bárhová is léptem, engem né-

Apollo projekt

zett. A reneszánsz képek emberszemeinek festőtechnikájával készül a szerecsen hollószem, és ezt, ismételvegtem eleget egykor Ottónak, nem veszem jó néven.

E holló iránt tudakozódtam az engem darura emlékeztető gém láttán.

Most pedig kiderült, hogy a földmély sötétjét magán viselő, életét legalább húsz évvel túlélő, preparált jószág felrobbant. Nem mutatkozott előjele a szörnyűséges eseménynek, s elég volt egyetlen tulajdonosi mozdulat, egy simogatás, amellyel a költő és enciklopédikus hozzáért, s abban a pillanatban bekövetkezett az exploráció. Szállt a tolltetvek által orvul lerágott, csévéjéről leválasztott tollvitorla vékony szállakra szétesve, a mindent idézőjelek, aposztrófok, vesszők, gondolat- és elválasztójelek közé helyező madártoll-törmelék, s még hosszú ideig ott lebegett (képzelem el) a versíró munkaszobájában.

A fehér-szürke gém (daru) ezt az önmagát fölszámoló hollót pótolni érkezett. Ottó a fiától, az *Iskolakultúra* egykori korrektorától, az éppen Thesszalonikiben tartózkodó filmrendezőtől kapta ajándékként, az ifjú filmrendező egyik korai munkájában kellékként jutott számára szerep, s azóta, hogy apja szobájába került, a holló dublóre. Ottó, aki amúgy képes arra, hogy a mondatban aláhulló birs földbe csapódásának lármáját meghallja, veszem észre, hogy amikor kimondja a gém szót, a szó mögött ellebbenő, éterizálódó hollóját emlegeti, szólítja egyre-másra vissza.

A hollótollpor könnyűnek bizonyult, vattaszerűen borítja el, ahogy képzelem, a szoba univerzumát. A marabutollból font, trópusi színű pántlikákkal semmi hasonlóságot nem találok. S ettől olyan véglegesnek érzem azt is, ezt is. Pedig oly kevés, ami változatlan és örök időre érvényes a környezetemben. Ami az, annak kevesebb idővel kell rendelkeznie, mint a bútorra megülő tolltörmeléknek, talán annál kevesebbnek, mint az enyhe decemberben elsőként lehulló hópehelynek.

Annak, amit én képzelek el, nincs sok jelentősége. Nincs álmom se, nemhogy reményem. Minden olyan, amilyen, s igyekszem én is az alkalomnak megfelelően lenni.

A szenteste végén, a szentestét elvégezve, húgoméknál, hogy készülök lefeküdni, apám és anyám a hálószobájukban dalra fakad. Nótázni kezd jóapám, tele torokkal süvölti az általam ritkán hallott, édeskés-bús dalát, s anyám váratlanul bekapcsolódik. Énekelnek együtt, kinn, a kertben szállingózik a hó, a lakást a feltálatl vacsorára visszaemlékező pulykahús- és gyertyafüst szagosítja, a fenyőfáról le-lehull és zizegve csúszkál a tűleveles gallyakon alá egy-egy szaloncukor, és jókívánságos sms-ek érkeznek a zongorán felejtett mobiltelefonra. Az sms-eket rezgő hanggal jelzi a telefon, a zongora egyik húrja átveszi a hangrezgést, megismételgeti. Nótaszavú az évek óta néma, agyvérzésben fél testére megbénult anyám, az ablakereszen pedig biztosan angyal ül, és hallgatja lelkesen. Ránézek alvás előtt a messengerre – Zalán, annak ellenére, hogy fél tíz, ott kuporog a számítógépénél, majd Gábor jelentkezik be, s néhány sort váltunk egymással, és Judit, az erdélyi bábművész is küld egy sms-mosolyt.

Éjfél sincs, zajtalan húgomék családi háza, amikor hálóingos apám beront a szobámba, rám gyújtja a villanyt, menjek segíteni, anyám leesett az idegen ágyról. Anyu, derekáig csupaszon, hever a padlón, nem látszik rémültnek, s nyújtja a jó kezét, hogy elérje és megragadja a kezemet. Óvatosan húzom fölfele, fognám érzéketlen tenyerét, és rémülten tapasztalom ismét, hogy a kezében nincs erő, ámbár öt éve tudom, nem lesz benne sosem többé vitalitás, apám hajol és oldalról segíti, s a helyzetet nevetve kommentálja. Anyám nem tehet mást, ha nem lamentálhat, nevet.

Reggel, fürdőszobából jövet-menet, kérdem szülőanyámtól, hogy nem ütötte-e meg magát. Valószínűleg nem, mert csak ingatja a fejét. Mire visszaérek a szobámba, tele van

napfényvel, s az ágyam fölötti kisgrafika boldogan sütteti magát benne. Fekete, alacsony fákkal benépesített dombos tájban ingatag lények: talán kökényágon fennakadt, súlytalan rongyok, redősen aláhulló, alig észrevehető pontra felragasztott muszlinkendők. Önálló élethez jutottak a rézkarc cserjésében, nincs mellettük se vézna ember, se más csenevész mellékszereplő.

A kert hófoltos. Ennyire telt a tegnapi esti hóhullásnak. Papírvékony cafatok, látom, miként szublimálódnak. Kezdetben az ablak előtt nevelkedett, boszorkányseprűhöz hasonlatos koronájú mandulafa látványom főszereplője, majd amikor, tán éppen az erős fény miatt, visszahúzódik magányába, a megroncsolt gyep túlsó szélén, az erdő határán imbolygó nyírfa válik azzá. Szél lehet, mert hevesen csapkodnak a gallyai, déli irányba emelkedett fel mind, s vízszintesen hullámszerűen, messze, messze mutatva ringanak. A nyomott, kocsányos tölgyekből szerveződő homoki galériaerdő peremén magányosan álldogáló nyírfa szélfúttá koronája, szeretném hinni, hogy nem ültetett, hanem vadon nőtt, magától, déli oldalra tartott gallya válik a horizonttá, háborgó szemhatárrá, s azon lebegve sodródik néhány madár. A nyírfa-látóhatárom fölött csupa napfény, alatta a fekete-zöld mezőn csupa havas papírlap.

Ismeretlen madárhang szól. Csi-csi-csru, csi-csi-csru. Nem is egyetlen madaré. A kék cinege és a búbos cinege hangjaira emlékeztet, de valami tájszólásban szólnak. A kéké ugyanis a sokféle módon mondott tszi-tszi-tszi-tszi, a búbosé pedig: tszi-tszi-tszi, trillázva.

Apám kérdi anyámtól, ha leesett az ágyról, miért nem úgy, ahogy a kisjézust csinálják a hóban! Replikázom, hiszen amikor segíteni igyekeztem, már a hátán volt, úgy igyekezett béna kézzel és lábbal ollóba, a fejét egészen szépen fenntartotta, csak a fenekét húzta, fenekét nehezeke tartotta a padlón. Anyám azonban oldalra esett, s apám kezdetben ebből a testhelyzetből igyekezett feltámogatni, s mert sikertelennek bizonyult ehhez a maga nyolcvankét évével, tört be a szobámba. A reggelinél kiderült, hogy húgom anyósa ezen az éjjelen ugyancsak a padlóra zuhant, kiesett az ágyából. Oly szerencsétlenül, állítja ő, zokogását abba nem hagyva, hogy magával sodorta az ágy és az ablak keskeny résébe hulló súlyos függőnyt, s a függőnykarnis is, nyilván az amúgy gyöngye akasztószegekről kitépődve, ráhullt. Szemérmesen megmutatom magam is a bal sípcsontomon harántirányban húzódó hosszú sebet: tegnap kerítést másztam a Csipke utcában, mert nem volt nálam kapukulcs, így, hogy hozzájussak a rejtekhelyen, át kellett lendítenem magamat a kerítésen. De a kerítés kétféle magasságúnak bizonyult, az utca felől egy embernyinek, a kert oldaláról majd kettőnyinek. Amikor a balul sikerülő zuhanást érzékeltem, igyekeztem a veszélyt csökkenteni, az villant eszembe, mi lesz, ha a hátamra zuhanok, s a fejemet beverem a kert ösvényét szegélyező hatalmas terméskövek egyikébe, Zsolt kerttervező, és az ő kertjében csupa ilyen halálos nagyságú kődarab található, s ha elájultam, észre nem vesznek, majd csak később érkeznek haza a ház lakói, s az utcáról sem látják, hogy valaki hever a mély kertben, ezért megmarkoltam a kerítés tetejét, így aztán a kerítés aljára csúsztam, s közben a vasrúdból készült keresztpánt a lábamba akadt. A horzsolást az első pillanatokban nem éreztem, ugyanis azon ámulok el, hogy egy elheverő fenyőfára hullok, mint utólag megtudtam, Zsolt anyja vonszolta át a hatalmas növényt a szemközti kertből, ahol reggel vágta ki, s akarták, hogy ne csúfságoskodjék tovább a helyén, ne hozzon szégyent amorfi alakjával a ház népére, s különösen ne szentkarácsony napján, kitermelték s igyekeztek éppen a konténerbe beleaprítani.

A potyogásra mindezek szerint ugyancsak alkalmas ünnepi gyülekezet madárnézőbe indul. Nem nagyon merem fitogtatni ornitológiai ismereteimet, amióta egy napon át kék

színű papagájnak láttam a pintyet (Ottóéknál, Újvidéken), amely egy családi ház télikertjében élte kalitkájában a mindennapi életét. Hogy a helyzetet mentsem, mesemondásra hajlamos kutyámra fogtam a madár habitusának átalakítását.

Sétál a család, holott kizárólag anyámat mozgatjuk meg. Neki hosszú a táv, mindenki másnak rövid. A nyírfáig jutunk el éppen. A fa madáretetőjét megszállták az apró énekesek. Egymást váltogatva érkeznek és csipegetik a magvakat. Van kettő halványkék sapkás szárnyas jószág, amennyire meg tudom ítélni, kékcinkék, csak a hangjuk nem teljesen olyan. Fejjel lefelé rohangálnak az etető falán, a réseiben magvakat keresve, holott a magvak az etetőben az orruk (csőrük) előtt állnak felhalmozva. A két madár fakó, mintha belepte volna őket is a hó, avagy testüket beburkolná az áttetsző, saját ködréteg. A madár hasoldala fehér, háta szürkekék, gallérja és a szemén keresztül húzott sávja kék. Szárnya ugyancsak sötétkék, de rajta fehér szalag tekeredik. A mell közepén fölfedezhető az alig látható, sárgás folt.

– Sikora lazurova. – mondaná B., ha nem lenne elérhetetlen távolban. Brüsszeli szeretőm oly messzeségben jár hónapok óta, hogy a már-már szokásosnak hitt karácsonyi üdvözlete nem ért el.

Az nem lehet, hiszen a lazúrcinegének, legalábbis a taxonómusok szerint, sosincs sár-ga foltja.

A december 16-án közzétett madártani közlemények között rábukkanok arra a rövid hírre, mely szerint 2008. november 6-án a Pusztaszeri Tájvédelmi Körzet Szegedi Fehértóján befogtak a látotthoz nagyon hasonlatos cinegét, amely feltehetőleg a kékcinege és a lazúrcinege hibridje (az areájuk természetben ott találkozik, ahol a Volga és az Ural található, szóval a magyar őshaza környékén), és ezt a lényt némelyek Parus pleskii-nek ír-nák le. Mivel a fehér-tói madár a hazai harmadik adat a különös ködbe burkolózó, ettől fakó cinegéről, a mi általunk látott a negyedik lesz. A mindent tudó Brehm *Az állatok világa* c. művében nem lehet benne az 1969-ben Hollandiában befogott egyed, de megtalálható a hibridelőlény egyik szülejről, a lazúrcinegeről a következő:

„Magyarország legritkább madara. Téli vendég, amely eddig kimutathatólag csak a ma Szlovákia területén található Bártfán fordult elő. Dr. Mihalovita Sándor látta itt először, 1876 március havában, majd 1882-ben, amikor újból jelentkezett, néhány példányt el is ejtett s ezeket a Magyar Nemzeti Múzeum gyűjteményének ajándékozta, ahol ezek mai napig is megvannak. Bártfán akkor kivételesen sok mutatkozott. Október 25-én 6 db, 29-én 5 db, majd utoljára november 7-én 6 db.”

– Pleske cinegéje – szögezem le immár fellebbezhetetlenül. Értesítem majd Boldizsár Ildikót, hátha megelégedne ezzel a cinkével, s lemond arról, hogy reménytelen madár-szerelme, a lazúrcinege költözzön arra a nyírfára, amelyet egyelőre még el se ültetett Balaton-közeli háza udvarán. Számára akkor az angyal ide hozta karácsonyi ajándékát, nyilván mert nem nő ott, ahol éppen van, megfelelően otthonos fa.

A széken hever a nadrágom, a zsebemben ott az angyalszárny. Vajon van-e szaga? Meg kellene szagolnom. 1988-ban Ócsán is meggyűrűztek egy hibridet – találok fel egy újabb adatot az érdeklődési köröm centrumába kerülő madárról. Előszedem és óvatosan kihúzom a tasakból a szárnypárat, s mint szentséget emelem orromhoz, megszagolni. Összeránt a bűz: égett toll-, meleg bél- és csirkeszag egyvelege, a halál odora ez, nem egyéb! Az Istennek ilyen lehet a szaga, mi más lehetne annak, aki naponta sok-sok embert kiemel a földi életből, s elszólít, ha nem is magához, hiszen a feltámadásig a keresztény ember holmi átmeneti, köztes helyen várakozik, hanem olyan helyre, ahol a földi lét-hez képest a jelenléte inkább érzékelhető.

Istennel újabban egyre több dolgom akad. Más is van így ezzel, de azok bizonyosan, akik ügyelik sorsom alakulását. Elfeledkeztem volna erről, de elért tanárbarátom üzenete:

Drága János! Először is az ünnepek túlélését, azután meg az ideinél jóval boldogabb újesztendőt kívánok neked! Harmadszor meg el szeretném mondani, hogy gyönyörű (és kőkemény, csupasz és lecsupasztó) az új versed az ÉS karácsonyi számában! 28-án hívlak. Szeretettel öllelek, Laci

Nem szégyellem az interjúmra írt tibori levelet ismét előszedni. Amelyre a vérveres selyembe csomagolt nőt is átküldte számomra.

elolvastam. kurva hosszú, nehéz végigrágnia magát az embernek. ez mint hiba jelentkezett nálam. a válaszaid ott igazán jók, ahol nem kísésszéketed írsz. ahol te is benne vagy, nem csak az, akinek elképezed vagy látod magadat. amúgy, szabatosan fogalmazol, pontos vagy a mondataidban és őszinte, csak gyakran, mint említettem, túl hosszsan válaszolsz – olyan, mintha az egész életedet ebben az egy interjúban akarnád összefoglalni. ha így van, akkor sikeres a vállalkozásod. öllelek

Nagyszárnyú madarak vagy angyalok kárognak a kertben, a veresgyűrűs som sötét-piros vesszői közé behúzódnak az énekesek, berzenkednek, egyik-másik a szárnyát mutogatja, hátha nekik is oly méretes, hátha ők is természetes madarak avagy angyalok. Bámulok. Mindegyiknek arca van, talán olyan, mint az Istené lehet. A sírással mihamarább kezdenem kell valamit. Laci textusa nyomán azt a címtelen verset emelem elő a komputerből, amelyet Zalán szövege nyomán, mintegy mintázatát követve írtam:

*Ha lehetnék, akkor ő lennék
hogy a padláson ne féljek
öt évesen, ha fejemmel
a feszes pókhálóba érek*

*ha lehetnék, akkor ő lennék
kékebbé mázolnám a kéket
az egen, hogy a szilvára
a lány szemekbe nézek*

*ha lehetnék, akkor ő lennék
ki oszt a himnuszban
áldást s ott is magyar
és nem hány, mint én a buszban*

*ha lehetnék, akkor ő lennék
míg visszahangzik a hahó-
ban az ó, s abban az óban
ahogyan zabláját rágja a ló*

*ha lehetnék, akkor ő lennék
a préselt boldogasszony-levél
szófelejtő zsoldárlapok közt
a könyvre boruló anyai tenyér*

*ha lehetnék, akkor ő lennék
ki mindenhol bántan
visszapofáz, nem albérlő
ha felhúzta, a házban*

*ha lehetnék, akkor ő lennék
felgyújtott autó a tüntetésen
a rendbontó s a rendőr
egymást fogva tartó szemében*

*ha lehetnék, akkor ő lennék
segédkezek a teremtésben
és segítek kis kenyéren, lennék
széles mellű címlap az ÉS-ben*

*ha lehetnék akkor ő lennék
és nagyot képzelnék: engem
mint aki minden dologban lakik
segítsen lennem*

*ha lehetnék akkor ő lennék
és nagyot képzelve őt kitalálnám
hol ide, hol oda tologatva
hol ilyen, hol olyan bábuként a táblán*

*ha lehetnék, akkor ő lennék
mint hal mi lökve ki a partra
egy jelkép s egy másik
között kifosztva és feltámasztva*

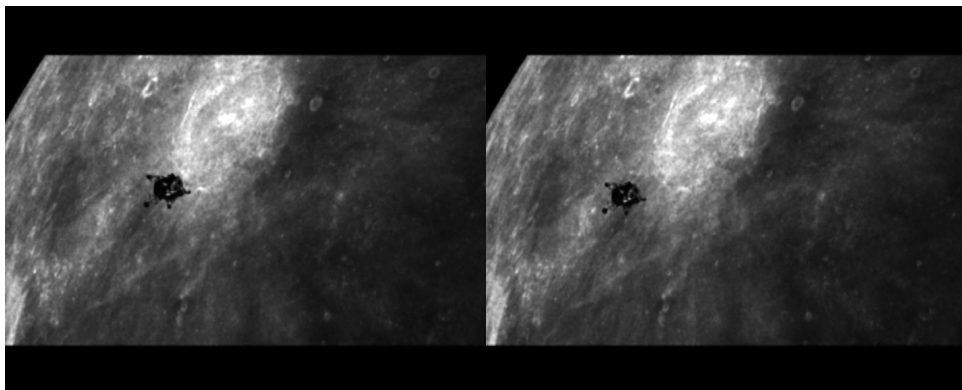
*és ha lehetnék, akkor ő lennék
reggelenként ha nő a fű
nőnék vele és tűnnék vele el
végleg: kazalban a húséges tű*

A verset, mivel olyan együltőhelyes, javítások előtt átküldtem vért hányó barátomnak, majd kevés fontos másaimnak és Mesteremnek. Aznap kaphatták meg, amikor megjelent az *Élet és Irodalom* karácsonyi száma.

A tér és idő mentális állapot, tudom Einsteintől, így, hogy a messengeren keresztül Zalán által átküldött pornófilm megsemmisítette magát és odaveszett a piros selyemben folyosón végiglibegő asszony, tudom, mi a teendőm. Visszahozom, újrateremtem, amennyire lehet. A link, amelyen keresztül elérhetőnek mutatkozott, elemésztette magát, s helyette az értesítés fogad: menjek kuplerájba, Veszprémben is van, a Balatonnál ugyancsak, ha túl messzire nem szeretnék utazni, használjam bátran a közelemben egzisztáló édent. S webkamerát ajánl irányukba, amelyek által vetkőző asszonyokat nézhetek, avagy aktust, ha kedvem lenne hozzá. Kedvező áron beszerezhető fluoreszkáló kondom hirdetését silabizálom, amely annál erőteljesebben dereng, minél jobban igénybe vett, a használatlaltal együtt növekszik fényereje, s kellő idő után akár olvasni lehet mellette.

Azzal a sírással, Mester zokogásával kezdenem kell valamit.

Apollo projekt

A szüntelen paradicsomkertet, Isten lakóhelyét újra és újra megtervező Zsolt lakásában, talán a fürdőszobában, a fürdőkád fölött, alálógva, van egy Hszianból származó, meghatározhatatlan fajú madár. Ezt, mondjuk a gémet (meglehet, darvat), bambuszlevelekből fonta valaki (férfi volt az a valaki, gémet/darut csak férfiak fonhatnak, tarthatnak a szobájukban, az állatkertekben a daru- és gémgondozók is férfiak, a daru vérmes állat, erős kéz kell a féken tartásához), kulturált kézművesmunka, amolyan gyékényszínűnek látom, telenként a tavam partján a kifagyott, majd leszáradt, a jégből a levegőbe átlógó gyékénylevél ilyen koloritú, tárt szárnyakkal lebeg a fürdőkád felett. Koronája van neki, és a tarkóján kicsi taréja, de nem emiatt, hanem a farka okán kicsit sárkányosnak tűnik, s mindez jó ómen. A kínaiak a darut (és talán a gémet) és a sárkányt pozitív lényekként tisztelik, s ha kimérávé forrnak egybe, akkor nyilván nem csak a testük, de a hatásuk is összeolvad. Ennek a gémnak (darunak) a fejét harántirányban (nyilván, hogy összetartsa) átszúrja egyetlen piros, fogvájónál nem szélesebb pálcika, s ennek vége képezi egyben a madár szemét. A fakópiros szemű madár olyan, mintha nem lenne szeme, csak szemgödre, amelybe belealvadt a vér, majd pedig ez a vér röggé szikkadt. Piros porral könnyezik a szemgödör.

Mesterem arról írt, hogy otthon ül a szobájában, felesége a karácsonyi bevásárlást intézi, ezért Szeged belvárosát járja, és éppen olvassa a verset. És zokog. Mesterem közel hetven éves, nála szakszerűbb és jobb magyar versolvasó nincs.

Bög.

Asszonya a városban bolyong a családi ajándékok, meglepetések ügyében, s ő a gép előtt könnyez. Azt írja: Köszönöm, de írok még erre is meg a párversre is neked. Szép ünnepet és nagyon jó új esztendőt kíván öreg híved.

Valamennyi verset, amelyik jó, cseszse meg az Isten!

Apollo projekt

